

האשה מן התחנה המרכזית

הסיפור. הוא החליט להוציא לאור את דורית. כלומר, להכיר אותה לחבורה שלמה של אנשי ספרות. ככה התחילה תקופה מאוד אינטנסיבית בכתיבה ובדברים שעל ידה. הספר הראשון זכה בפרס של קרן תל-אביב. בשביל דורית זה היה עוד ציון טוב ברשימת הישגיה כתלמידה. אחר-כך משה דור כתב על הספר שבחים רבים. הסיפור מספר על זוג שהלך לשיעור ראשון ברכיבה על סוסים ומתפתחת שם מערכת יחסים מורחבת בין הבר על של האשה ובין המדריכה. אור מרת דורית: „לאכזבת הקוראים המחפשים בסיפור אותי ואת מנחם, אני מצטערת להודיע שכל הסיפור הוא פשוט בדיה. אין בגידות ואין סטוצים. זה סיפור שכתבתי במצב חיצוני של שלווה פסטורלית. סגנון של ורס-התודעה.”

„כשתום נולדה קרה לי משהו חזק מאוד. היא שינתה את חיי. בהסר הכלות על דברים, בראיית האמת. עד אז הייתי התיכונסטית הבלונית דית המצטיינת, אשתו של הטייס היפה ועוד כל מיני תדמיות חנות רישיות שראיתי בעצמי — או בנו כווג. פתאום כל מה שהושמט בדרך צף ועלה. דברים כמו זה שהנישואין שלי לא מוצלחים, שדברים שכתבתי עד גיל 20 לא נחשבו בעיני. פתאום יכולתי להביט ולראות גם כישלונות ועלבויות ובעיות בחיים שלי.”

אין היא יודעת אם לקרוא לזה מהפך, או זעזוע או משבר, אבל היא יודעת שלידת תום גרמה למה שמו הוה.

הצעד הראשון היה גירושין. ילדה בת 20 נשארה לבד עם ילדה בת שישה חודשים. הכל השתנה, מלבד הרצון לכתוב. באותם הימים התחילה לכתוב את שיעור ראשון ברכיבה על סוסים, שהיה הדבר הראשון עם „מינימום אולימפי” מבחינתה. אפשר היה להתחיל להרוץ לתחרות.

המשורר רוני סומק, שאת דעתו היא מאוד מעריכה, קרא ואהב את

הסיפורים הם

לא החיים

כשהכירה את מנחם וילברמן (שחקן לשעבר, עיתונאי ב"הוזה) כבר היתה סופרת, ותלמידה

אשת הטייס נישאה לאיש הבוהמה - ושניהם מהווים את

הבוהמה של אילת

רמן. בכיתה ג' כתבה חיבור על אסקימואים שמאוד הרשים את הר מורה היא אמרה: עכשיו נקרא את סיפורה של הסופרת לעתיד דורית גינזבורג (אחר כך אלרום, אחר כך זילברמן). המשכה לכתוב לעצמה, למגירות, בעידוד (מילה עדינה) של אמא. „כשרציתי לשיר, אמא דחפה אותי לארונה האוויר ב" מטבח, שאשיר שם. רצתה שאתרכו בכתיבה.”

בר עשיתי כמה ראינות עם אנשים בחיים שלי, אבל אני לא זוכרת מישהו שהגיב על הצעתי לראיין אותה, כמו דורית זילברמן ב"יופי, תודה, שיגעון!" בלי התחכמויות, בלי שאלות, בלי תנאים, בלי להסתיר את ההתרגשות. סתם „יופי, תודה, שיגעון.” חיכיתי שהיא תבוא מאילת לתל-אביב. קבענו להיפגש במלון דן. שתי נשים בלילה גשום בתל-אביב. שי היה קצת סטייל.

לחלום לרוץ

לתחרות

חיפפה עברה המישפחה לכמה שנים לאילת. עיר שעושה אותך לוקאליסטריט מייד. ראתה קטע בחנוכה שיהונתן גפן כתב על אילת וכתבה מיכתב לגפן. אחרי שבוע ענה לה גפן מעל גבי הר עיתון. גם המיכתב שלה הודפס שם. „אז הרגשתי בפעם הראשונה את חדות הפירסום.”

היא באה לבושה גלימה שחורה הדורה, מתחיה גינס וחולצה ששטה. עיניים כחולות כחולות. שער בלונדי, חיוך משגע וקצת מבוכה. בגיל 26. אחרי שלושה ספרים — זה יפה.

כוסר דיבור יוצא מהכלל. כמי עט לא צריך לשאול שאלות. הר דברים קולחים. מישפט גורר מישפט. סיפור גורר אסוציאציה. צריך לעצור אותה לפעמים, לנסות להניס סדר בדברים. „בואי נתחיל מהתחלה.” אני אומרת לה.

ההתחלה היתה בחיפה, לפני 26 שנה. נולדה ולא הסתפקה בזה — כמו שאומר בעלה, מנחם זילבר-

עיתונאי-שחקן מנחם זילברמן „אני אוהבת אותו מאוד”

סופרת דורית זילברמן „לא סופרת, רק מחברת!”